

יוצא דופן פרק חמישי נדה

מב.

עין משפט נר מצוה

כד א מיי פ"ו מהל'
מקומות הללו:
בב א מיי פ"ה מהל' אבות
העומה הל"ט והלכה
ז"ל:
בג א מיי פ"ה מהל' אסורי
ביאה הל"ב:
כד א מיי פ"ה מהל' משכב
ומשכב ה"ג סגנו לאון
קול:
כח א מיי פ"ג מהל' שאר
אבות העומה הלכה א':

תוס' הרא"ש

מדאחמיר רחמנא אבעלי
קריוון בסני. לאו מאשג גמיר
דא"כ יגמר ומקדש
למחמיר רחמנא לשלח בעל
קרי חזו לבי מחנות כמו רב
והתם לאו חידוש הוא אלא
גמיר מאשג דמטעם
פולטת החמיר הכתוב
(ירבע' קריוון) בסני
שיפירשו ימימי מנשותיהן:
דחא זבין ומצורעין
פי עתיד
להחמיר עליון יותר מבעלי
קריוון. ע"כ לא קאמר ר'
שמעון דהיי כבועלה כו'
אבל לטמא במשהו וראה
הויא וק' מהה דאמרין
בפסחים פ' אלו דברים דר'
שמעון סבר כו' נתן
דאינטרין כחומתם פי
האמה וליף בעל קרי מוב
וא"כ דיהי כבועלה ולא
טמא במשהו וי"ל דר'
שמעון ודאי אינה מטמא
במשהו וה"ק דאפי סבירא
לן כו' שמעון את דאית ליה
לעיל שאינה מטמאה בפנים
כבחוץ מ"מ איפשר דס"ל
דמטמאה במשהו: הגדה
והובח ושומרת יום כנגד
יום כולם מטמאות בפנים
כבחוץ. פרשי בראיה
ראשונה אבל בשניה ליכא
למיסר דחא בלא ראיא
טמאה היא וה"ק הובח
והשומר יום כולומר בין
שאתה ג' ימים בין שראתה
יום אחד מטמאה בבית
החיצון בראיה ראשונה.
וג"ל דבתו' דחק דמשכח'
לה פשיר נפקותא בובה
ימי רצופין: אמאי טמאה
בלועה היא. אליבא דאבי
דאית דתו' דאית ליה לקמן
דאיתו מקום של אשה בלוע
הוא. ומי לרבה נמי איכא
למיסר דקרי ליה טמאה
בלועה משום דאיירי
שעקק מהמקור ולא יצא
עריון לבית החיצון והא
דמסיק הכא נמי בשיצא
לחזון לרבה אע"ג דלא יצא
לחזון לגמרי אלא שיצא
לבית החיצון לגמרי. ומי
מדקאמר עשאוה כבועלה
עוף טהור משמע דס"ל
כאבי דלרבה אמרין לקמן
דמקום נבלת עוף טהור בית
הסתורין: עשאוה כבועלה
עוף טהור. ואע"פ שלא
החמירו בשאר טמאות
בלועות דלמא הכא גזרו
טפי שלא יבא לטהרה ע"י
טבילה זו אפי' נגע בה
כשיצא לחזון:

מסתברא דנוגע הויא. ומסיני לא גמרינן לחדוש הוא ולהכי
לרצנן נמי לאנטרין יהיה דלא גמרינן מסיני אע"ג
דצסקמן צני למימר דאף לר"ש רואה הויא וסתרה:
מדאחמיר רחמנא אבעלי קריוון בסני. מליש לא מוכח
דפשיטא לרואה הוי אלא מואשה

דמשום פולטת האסיר רחמנא ג' ימים
אל תגשו אל אשה: **דחא** זבין
ומצורעים דחמירי. אף ע"ג דלכתי
לא נאמרנה פרשת טומאה וזילוח
טמאים מ"מ ראו להחמיר בהן יומר
מזפולטת: **עך באן דא קאמר ר'**
שמעון בן. אכל לטמא במשהו רואה
הויא וסת' והא אמר צפקסים פרק
אלו דברים (דף 10:): **דר' שמעון סבר**
כו' נתן דזו צני שיעור כחמיתת פי
האמה וליף בעל קרי מזב וא"כ אמאי
מטמא במשהו נימא דיה כבועלה וי"ל
דרצי שמעון ודאי לא מטמא במשהו
והכא ה"ק אפי' למאן דלית ליה כו'
שמעון דפולטת ולא מטמאה בפנים
כבחוץ מ"מ מטמאה במשהו אי סבר
דאיש מטמא במשהו:

בירידה טמאה הדס טמא
דצימיו וטבילה תליא
רחמנא וטמאה האשה משום נוגע
טומאת ערס: **אמאי** טומאה
בלועה היא. לנצני דלאמר צסקמן
אוחו מקום של אשה בלוע הוי ניחא
דקרי ליה טומאה בלועה ולרצנא נמי
דלאמר צית הסתרים הוי י"ל דמייירי
בשעקק הדס בין המקור ולא יצא
לצית החיצון והא דמסיק שיצא לחון
לרצנא לא כריך שיצא לחון לגמרי
אלא שיצא לצית החיצון דהוי צית
הסתרים וטמא במשהו ומיעו עשאוה
כבועלה עוף טהור משמע דסבר
כאבי דלרצנא אמר לקמן דמקום נבלת
עוף טהור צית הסתרים הוי:

עשאוה כבועלה עוף טהור.
אע"ג דצעלמא לא
החמירו צטומאה בלועה הכא גזרו
רצנן טפי כדי שלא יבא לטעות
ולטהרו על ידי טבילה אפילו
כשיצא לחון וכי משני הכא נמי
כשיצא לחון סבר דלא גזרו:
האשה
זיבה לא צריכא שירדה לטבול מטומאה לטהרה וכו' הא דאמר רבי זירא
א"ר חייא בר אשי אמר רב יודלת שירדה לטבול מטומאה לטהרה
ונעקק ממנה דם בירידה טמאה בעלייה טהורה א"ל רבי ירמיה לר'
זירא בירידה אמאי טמאה בלועה היא א"ל ז"ל שיייליה לרבי אבין
דאסברית ניהליה וכרכיש לי ברושיה בי מדרשא אול שיייליה א"ל
עשאוה כבועלה עוף טהור השמטמאה בגדים בבית הבליעה מי דמי
התם

וכי תימא חיישי' שמה נשפיר צה. ומסיקא קא מטמאה א"כ מאי
אי אפשר חיישין מיצעי ליה: **אלא לרצנא נמי**. דלא אולה הילכך
כל שעה פלטה והא דר' שמעון דיכולה לטבול לשמושה כגון שלא
נתהפכה לאחר הטבילה ודברא צמתהפכת: ורצנא. לפרושי לן קרא
אתא דכי כתיב(ו) ורחזו צמים דמשמע

דיכולה לטבול צו ציום כשאניה
מתהפכת. ל"א מתהפכת בשעת תשמיש
ואין הזרע נקלט צרחה יחד הילכך
פולטת והולכת מעט מעט אינה
מתהפכת בשעת תשמיש נקלט הזרע
יחד ויוצא צבת אחת: **רואה הויא**.
משום ראייה טמייה קרא (ו) ומשום
נוגעת צסקנת זרע דעד השתא הויא
נגיעת צית הסתרים ולא הויא טמאה
אלא ציום תשמיש ומגזרת כחמיר
וכי פלטה נגעה לצרפי ומטמיא:
לפסור. צויצה צימי ספירה אי רואה
הויא סותרת אכל נוגעת לא שאס
נגעה בצום טומאה אינה סותרת דהא
וספרה לה כתיב(ו) והאיכא: **וטמא**
צמסור. לראייה לא צנינה שיעורא
כדאמרין בשמני' [מ.]. לעס ענה ולצויה
ולקרי טמאין בכל שעה אכל נוגע
צני שיעורא כדאמר צפירקין [לקמן דף
מג.]: איכא למ"ד כצדשה ואיכא למ"ד
כחתימת פי האמה: **אי שמיע ליה**.
לרצנא שמואל: **מסינא**. דפליגי רצנן
ור"ש לעיל [מ.]: דקאמרין רצנן פולטת
צסקנת זרע מטמא בפנים כבחוץ
ולר"ש דדיה כבועלה: **לרצנן רואה**
הויא. לענין לטמא בפנים כבחוץ
ולר"ש נוגעת הויא: **ואי לא שמיע**
ליה. אמאי מספקא ליה מסברא נוגעת
הויא דהא לא מגופה חוץ אלא מה
שקבלה היא פולטת: **ואלינא דרצנן**
לא קמיבעיא ליה. דכיון דלרצנן
מטמא בפנים כבחוץ אלא רואה
הויא וכו"ש דמטמאה במשהו ולענין
סמירה נמי סתרה דהא צמורת וציה
מרצי ליה מיהיה (ס) וצויה: **כי קא מיצעי**
ליה אלינא דר"ש **וטמא בפנים לא**
מיצעי ליה. דהא שמעינן לר"ש דלא
וטמא במשהו מהו. מי אמרי' כי אמר
ר' שמעון דיה כבועלה לטמא בפנים
כבחוץ נמי כבועלה לא מטמא אפי'
נמי לא מטמאה אכל לטמא וטמא
במשהו לא משוי לה כנוגעת דהא
א"ר אמר דיה כבועלה סתרה
ומטמאה במשהו כבועלה או דילמא
לא שגא דכי היכי דלענין טומאת
פנים משוי לה נוגעת לענין משו
וסתירה נמי משוי לה נוגעת: **לעולם**
לא שמיע ליה מסני. ודקאמרין

הגהות הב"ח

(א) גמ' אחא שיהיה לרצנא.
(ב) רצנא גמיר ועי' ב"ש
המוק' כפי צנות טומא דף
נג ד"ה רואה: (ג) רש"י ד"ה
ואלינא וכו' מיהיה זוכה:
(ד) ד"ה טומאה בלועה וכו'
משום ראייה הויא ל"ל ומימת
דמאתמול נמק:

הגהות מהר"ב

הנשבור

(א) גמ' מ"ר הנה והנה. כי
עין מד"ש פי קול סיוק כ"ו:
(ב) שם אי צימי נדה נדה. כי
יעו"ש כפי סיוק ג' ביה
אף מ"ש הבה: [ג] בעין
שפסח את ד"ל מיי פ"ה
מהל' אסורי ביאה:

מוסף רש"י

פולטת שכבת זרע. כגון
ששמה צימוץ ופסקה
והסתירה לטמא ופלטה, מכו
שקמור מנייה, רואה
הויא. הא דק"ל דפולטת
טמאה משום רואה היא
וסתרה, או נוגעת הויא.
(יט"ו י"ג). ברקא דהא
הסתירה. טלסס וק' את
אית דוקוקיס (רב ע"ט).

מסברא נוגעת הויא לא היא מסברא לא
ולא הזיהר על טמא שרץ רואה הויא: **כולנו צרוקא חדא ספיוסו**. כולסו שמעטס שמועה אחת. תפיתו לשון רוק וחזירו כצמזבות תוף
שדי צפרק אף על פי (דף ס"א): **אמר ליה**. אבי שפיר אמר לך: **אכל לספור וטמא צמסור רואה הויא**. דאי נמי דיה כבועלה מטמיא
כבועלה צמסור וסתרה כבועלה: **פונן מטמאין צפנים כבחוץ**. בראייה ראשונה אכל צנינה ליכא למימר דהא צלל ראייה טמאה היא:
והיוולדת. לקמן מפרס: **הובח ושומרת יום**. הכי קאמר צין שרחתה ג' ימים צין שרחתה יום אחד מטמאה צצית החיצון בראייה
ראשונה: **אי צימיו נדה**. ילדה ורחתה הא תני ליה וציה הא תני ליה וציה: **מטמאה לטהרה**. לאחר שצועים וקיימא לן צצית
הלל דאמר צצנות כותים (לעיל דף לה): **צימיו וטבילה תלל רחמנא דלא הוי דם טהור אלא לאחר טבילה**: **ועקב דס**. צצית החיצון ועמד
שם יום או יומים: **טמאה**. כל זמן שהוא צה וכשיצא צצית אחרת דלא טהרה טבילה ויהיו דתניא צצית מטמיא צצית החיצון:
טומאה בלועה הויא. וקיימא לן צפרק צמהה הימקשה (חולין דף ע"ה). טומאה בלועה אינה מטמאה לא צמגע ולא צמשא והכא הוי טומאה
בלועה היא ולא דמיא לכל הנשים שטמאות צצית החיצון דהתם משום ראייה (ו) דמאתמול היא וטומאת שצעה ורחמנא אמר [ויקרא טו] בצשרה
מכי אחא צצית החיצון הויא ראייה אכל הכא משום משא ונגיעה היא וטומאת ערס דאי משום ראייה מאתמול איעקק ומאתמול הויא ראייה
וראייה דמאתמול לא מהניא לה האידנא דמאתמול הוי לה וימי טומאה והשתא הוי לה וימי טהור וטומאה בלועה לא מטמיא צמגע וצמשא:
אסברית ניהליה. פירשתי לו טעמא: **וררכיש לי ברושיה**. הודה לדברי ונעטב בראש: **גדיס צציס הצליעה**. בגדים שהוא לצוס
בהן צצעה שנוגע בה אינן טמאין שאין להן טומאה נגע דאמר רחמנא לא יאכל לטמאה צה (ויקרא כג) אינן לך אלא מה שאמור צה
איכילה ולא נגע ומה היא מטמאה בגדים שהוא לצוס צצעת צליעה כדכתיב (ס"ו מ) [וכלן] נפש אשר תאכל נבלה וטרפיה צאזרח וצגר
וכצם בגדי וטהר ונצלת עוף טהור כתיב דנצלת צמהה לא מטמאה צצית הצליעה כדאמר צצמעתין [לקמן ע"ב] ונצלת עוף טמא נמי לא מטמאה
כדאמר צמורת כהנים [אחרי פרק יב] מי שאיסורו משום צל תאכל נבלה יצא עוף טמא שאין איסורו משום צל תאכל נבלה אלא משום צל תאכל